

Η κατάληψη του Δημαρχείου Rosario

Στην Αργεντινή πριν 100 χρόνια

Rosario. Το πρωί της 7ης Φεβρουαρίου 1921 μια ομάδα αποτελούμενη από εργαζόμενους του Δήμου και φοιτητές Ιατρικής -κυρίως αναρχικούς- που είχαν επηρεαστεί από το κύμα των εξεγέρσεων που συνέβαινε σε όλο τον κόσμο και ιδιαίτερα από τις απεργίες στην ύπαιθρο και την Παταγονία -καθώς επίσης και από την ηχηρή Ρωσική Επανάσταση- αποφάσισαν να καταλάβουν ως έκπληξη το Palacio de los Leones (Ανάκτορο των Λιονταριών), έδρα του Δήμου στην πόλη του Rosario (Santa Fe) υπό τον Fernando Schleisinger- για να ιδρύσουν εκεί μια ελευθεριακή κοινότητα.

Ας θυμηθούμε ότι για αρκετές ημέρες οι δημοτικοί υπάλληλοι βρίσκονταν σε απεργία εναντίον των περικοπών στους μισθούς, βασιζόμενοι στην αλληλεγγύη των δασκάλων, των ναυτεργατών, των σιδηροδρομικών και των οδηγών ταξί, αλλά και των φοιτητών Ιατρικής του Universidad Nacional de Rosario (Εθνικό Πανεπιστήμιο του Rosario). Μέσα από αυτή τη σύγκρουση, η Federaci6n Obrera Provincial (Ομοσπονδία Επαρχιακών Εργαζομένων) κάλεσε σε γενική απεργία στις 5η Φλεβάρη για να υποστηρίξει τους καταπιεσμένους εργάτες της υπαίθρου, για τους οποίους 25 συνδικάτα δήκλωσαν την άμεση αλληλεγγύη τους, έχοντας ως επίκεντρό τους τα γεγονότα της Plaza Sarmiento. Ως απάντηση, ο δήμαρχος Fernando Schleisinger αποφάσισε να ακυρώσει το πάρτι καρναβαλιού και να απολύσει διάφορους δημοτικούς υπαλλήλους.

Τελικά, τη Δευτέρα, 7 Φλεβάρη, μέρα του καρναβαλιού, μια ομάδα φοιτητών και εργαζομένων πραγματοποίησε την κατάληψη ως έκφραση απόρριψης πριν από ό,τι συμβαίνει, ελπίζοντας να έχει την ταχεία αντίδραση των υπόλοιπων απεργών. Μεταξύ των εργατικών πρωταγωνιστών της εξέγερσης υπήρχαν αρκετοί συνδικαλιστές με αναρχικές καταβολές, όπως οι αδελφοί Carlos και Ricardo Chaminaud, Felipe Morales, I. Armando Roche, Luis Tafalta, Saturnino Ricardo, Lorenzo Biamino, Adolfo Gómez, Telemachus Giorgiades, José Manuel Dumas, Francisco Schorr, Carlos Ábalos, Carlos Oliva, Antonio Zemberg, Manuel Martínez, Antonio Ferreyra και J.C. μεταξύ άλλων.

Αμέσως μόλις αναρτήθηκε η κόκκινη σημαία στο κεντρικό μπαλκόνι του κτιρίου, δείχνοντας ότι έχει σχηματισθεί μια "κυβέρνηση εργατών", ότι έχει εκδιωχθεί ο δήμαρχος και του συμβουλευτικού συμβουλίου", ότι η γενική διαχείριση έχει περάσει στην ομοσπονδία των τοπικών εργαζομένων), διατυπώθηκαν και αιτήματα όπως επαναπρόσληψη των απολυμένων, κατάργηση των φόρων και βελτίωση των συνθηκών εργασίας στα αστικά νοσοκομεία, τόσο για τους εργαζόμενους όσο και για τους «εσωτερικούς ιατρούς» (αίτημα που πρότειναν οι φοιτητές Ιατρικής).

Πέρα από τη δημιουργία συμπάθειας στους υπόλοιπους εργαζόμενους της περιοχής, η κατάληψη -η οποία μετρούσε ήδη 8 ώρες- δεν ευδοκίμησε λόγω της ταχείας άφιξης ενός αστυνομικού σώματος. Για την καταστολή υπεύθυνο ήταν το 11ο Σύνταγμα Πεζικού, το οποίο, μετά από μια γρήγορη είσοδο στο κτίριο, κατόρθωσε να σταματήσει την ομάδα -κακώς οπλισμένη και προετοιμασμένη για μια τέτοια επιχείρηση- Οι κρατούμενοι - κατηγορούμενοι για καταστροφή - θα υπερασπιστούν τον Δρ Rafael Bielsa (παππούς του τεχνικού διευθυντή). Μετά από αυτά τα επεισόδια, μια εφημερίδα

έγραψε «στους κόλπους των κοινωνιών ζυμώνεται ένας άλλος κόσμος, με οδηγό την επιθυμία για καλύτερη τάξη και καλύτερη ζωή» και ότι «σε περίοδο απεργιών η οικονομία έρχεται δεύτερη».

*Πηγή: Emilio Crisi. Μετάφραση: “Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης”